

USNESENÍ

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobce: **J. D.**
zastoupen advokátem JUDr. Vladimírem Faranou
sídlem Masarykova třída 752, 735 14 Orlová

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2025 č. j. MSK 82870/2025

takto:

- I. Žaloba se **odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2025 č. j. MSK 82870/2025 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný podle § 47 odst. 2 písm. a) zákona č. 373/2011 Sb., o specifických zdravotních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZoSZS“) zamítl návrh žalobce na přezkoumání lékařského posudku o neuznání nemoci z povolání, vystaveného dne 19. 4. 2024 primářkou oddělení pracovního lékařství MUDr. J. K., Karvinskou hornickou nemocnicí a.s.
2. Podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.
3. Dle § 70 písm. a) s. ř. s. jsou ze soudního přezkoumání vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími.
4. Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřipustný.
5. Povahou lékařských posudků o (ne)uznání nemoci z povolání (dále jen „lékařský posudek“) a rozhodnutí o jejich přezkoumání se rozhodovací praxe zabývala již mnohokrát (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2007,

/2025

č. j. 4 Ads 81/2005-125 a související nález pléna Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 11/08; dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2014, č. j. 4 Ads 121/2013-31; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 As 23/2018-15; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2016, č. j. 8 As 151/2015-33; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2019, č. j. 5 As 142/2018-46; či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2021, č. j. 7 As 281/2021-32). Dospěla přitom k závěru, že „[s]amotný lékařský posudek nezakládá, nemění, neruší ani závazně neurčuje práva a povinnosti účastníků pracovněprávního vztahu, obsahuje pouze posouzení zdravotního stavu zaměstnance. Teprve v důsledku skutečností, které tento posudek z hlediska zdravotního stavu deklaruje, jsou povinni účastníci pracovněprávního vztahu v souladu příslušnými pracovněprávními normami na jeho závěry o zdravotní (ne)způsobilosti zaměstnance reagovat. Pokud totiž vyplýne z lékařského posudku (po jeho případném přezkumu dle § 47 zákona o specifických zdravotních službách) závěr, že zaměstnanec je pro svůj zdravotní stav trvale nezpůsobilý k výkonu dosavadní práce, vzniká zaměstnavateli povinnost jej buď převést na jinou práci či dát tomuto zaměstnanci výpověď [za podmínek upravených především v § 41 odst. 1 písm. b), resp. § 52 písm. d) zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů]. Tato povinnost však nevzniká samotným vyhotovením lékařského posudku o uznání nemoci z povolání, ale ex lege ze zákoníku práce. Lékařský posudek o zjištění nemoci z povolání, či rozhodnutí o jeho přezkoumání v rozsahu podle § 47 odst. 2 písm. a) zákona o specifických zdravotních službách, je tedy pouze podkladem pro některé ze shora uvedených právních jednání zaměstnavatele [...]. Vlastní lékařský posudek o zjištění nemoci z povolání, ani rozhodnutí o jeho přezkoumání, nejsou samy o sobě zásahem do práv nebo povinností zaměstnance či zaměstnavatele, resp. úkonem, kterým by se konstitovala určitá práva a povinnosti zaměstnance, o jehož nemoc z povolání se má jednat, nebo zaměstnavatele.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2019, č. j. 5 As 142/2018-46).

6. Krajský soud neshledal důvod pro odchýlení se od uvedených závěrů konstantní judikatury, které plně přejímá i pro projednávanou věc. Lékařský posudek není aktem vrchnostenského orgánu, který by byl oprávněn rozhodovat o právech a povinnostech, ale jde o odborné stanovisko lékaře, který zákonem předvídaným způsobem poskytuje součinnost zaměstnavateli. Až zaměstnavatel je pak tím, kdo na podkladě závěrů lékařského posudku volí další postup v rámci pracovněprávního vztahu s posuzovaným zaměstnancem. Takové navazující jednání zaměstnavatele je pak způsobilé zasáhnout právní sféru dotčeného zaměstnance. Jako rozhodnutí tak lze lékařský posudek vnímat pouze v nejobecnějším smyslu tohoto slova, kdy lékař při posuzování zdravotního stavu volí („rozhoduje“) mezi tím, zda aktuální zdravotní stav zaměstnance umožňuje nebo neumožňuje výkon dosavadní práce; jinak však platí, že zdravotní stav se zjišťuje, nerozhoduje se o něm. Teprve v důsledku skutečností, které lékařský posudek z hlediska zdravotního stavu zaměstnance deklaruje, jsou povinni účastníci pracovněprávního vztahu v souladu příslušnými pracovněprávními normami na jeho závěry o zdravotní (ne)způsobilosti zaměstnance reagovat; tato povinnost však nevzniká samotným vyhotovením lékařského posudku, ale ex lege ze zákoníku práce. Jde tedy, jak již bylo výše uvedeno, o podklad pro další jednání zaměstnavatele v rámci pracovněprávního vztahu s posuzovaným zaměstnancem.
7. Uvedené závěry platí i ohledně povahy přezkumu lékařského posudku, kdy ani výsledný přezkumný akt bezprostředně nezakládá, nemění, neruší ani závazně neurčuje práva nebo povinnosti ve smyslu § 65 s. ř. s.; tomu odpovídá i skutečnost, že výsledkem přezkumu může

Shodu s prvopisem potvrzuje

/2025

být jen potvrzení nebo zrušení lékařského posudku, nikoliv však jeho změna. K obraně práv žalobce tak nejsou povolány soudy na úseku správního soudnictví, ale soudy na úseku občanskoprávním, a to případně prostřednictvím žaloby na neplatnost jednání zaměstnavatele, jenž se opírá o lékařský posudek (v takových řízeních pak lze účinně uplatňovat námitky proti lékařskému posudku). Lze nicméně dodat, že změny závěru o neuznání nemoci z povolání, resp. nového posouzení zdravotní způsobilosti nebo zdravotního stavu zaměstnance lze dosáhnout i jinak než v soudním řízení, a sice mechanismem upraveným v § 47 odst. 5 ZoSZS.

8. Jelikož krajský soud dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., a proto je vyloučeno ze soudního přezkumu podle § 70 písm. a) s. ř. s., žalobu jako nepřípustnou podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl. Z tohoto důvodu se pak krajský soud blíže nezabýval žalobcovou argumentací co do důvodnosti žaloby.
9. Pro úplnost pak krajský soud dodává, že žalobce nevyzýval ke zvážení úpravy žalobního typu na tzv. žalobu zásahovou (srov. § 82 a násl. s. ř. s.), neboť pro absenci potenciality přímého zkrácení na právech napadené rozhodnutí nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. být nemůže (srov. i rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 9. 2014, č. j. 22 Ad 17/2014-42).
10. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto usnesení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 20. srpna 2025

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu